

En l'alegre esperança de Crist

Deixar-nos tocar per l'amor de Déu, deixar-nos mirar per Crist: l'esperança ens obre tot un món, perquè es basa en allò que Déu vol fer en nosaltres.

18/07/2017

Què fa valuosa la vida? Què fa valuosa la *meva* vida? En el món actual, la resposta a aquesta pregunta gira sovint al voltant de dos pols: l'èxit que un és capaç d'assolir, i l'opinió que els altres tenen d'ell. No es tracta, per descomptat, de

qüestions banals: l'opinió aliena té conseqüències en la vida familiar, social, professional; i l'èxit és l'expectativa lògica del que emprenem: ningú es posa a fer alguna cosa amb l'objectiu de fracassar. No obstant això, de fet de vegades a la vida hi ha petites o no tan petites derrotes, o passa que els altres es forgen una opinió de nosaltres en la qual potser no ens reconeixem.

L'experiència del fracàs, del desprestigi, o la consciència de la pròpia incapacitat —ja no només en el món laboral, sinó fins i tot en l'afany per viure una vida cristiana— poden portar a cadascú al desànim, i en darrer terme, a la desesperança. En l'actualitat, la pressió per tenir èxit a diferents nivells, per ser algú, o almenys per poder-se dir que un és algú és més forta que en altres èpoques. I, en realitat, més que en el que un és —fill, mare, germà, àvia—,

els focus estan posats en el que un és capaç de fer. Per això, s'és avui més vulnerable als diferents tipus de derrotes que sol portar amb si la vida: revessos que abans es resolien o es sobreportar amb enteresa, avui causen sovint una tristesa o frustració de fons, des d'edats molt primerenques. En un món amb tantes expectatives i desenganys ¿és possible encara viure, com proposava sant Pau, «alegres en l'esperança» (*Rm* 12, 12)?

En la seva carta de febrer, el prelat de l'Opus Dei dirigeix la mirada cap a l'única resposta veritablement lúcida a aquesta pregunta; una resposta que s'alça amb un sí decidit: «fes, Senyor, que des de la fe en el teu Amor visquem cada dia amb un amor sempre nou, en una alegre esperança» [1]. Encara que de vegades la desesperança pugui semblar menys ingènua, ho és només al cost de tancar els ulls a l'Amor de

Déu i la seva permanent proximitat. Ho recordava el Papa Francesc en una de les catequesi sobre l'esperança: «L'esperança cristiana és sòlida. Per això no decep (...). No està fundada sobre el que nosaltres podem fer o ser, i tampoc sobre el que nosaltres podem creure. El seu fonament, és a dir el fonament de l'esperança cristiana, és el més fidel i segur que existeix: l'amor que Déu mateix ens té a cada un de nosaltres. És fàcil dir: Déu ens estima. Tots ho diem. Però (...) cada un de nosaltres és capaç de dir: estic segur que Déu m'estima? No és tan fàcil dir-ho. Però és veritat». [2]

La gran esperança

En la seva predicació i en les seves converses, sant Josepmaria posava moltes vegades la mirada en la vida dels primers cristians. La fe era per a ells, abans que una doctrina a acceptar o un model de vida a

realitzar, el regal d'una vida nova: el do de l'Esperit Sant, que havia estat vessat en les seves ànimes després de la resurrecció de Crist. Per als primers cristians, la fe en Déu era objecte d'experiència, i no només d'adhesió intel·lectual: Déu era Algú realment present en el seu cor. Sant Pau escrivia als fidels d'Efes, referint-se a la seva vida abans de conèixer l'Evangelí: «vivíeu separats de Crist, privats de la ciutadania d'Israel, forasters a la promesa i a les aliances. Vivíeu en el món sense esperança i sense Déu» (*Ef* 2, 11-12). Amb la fe, en canvi, havien rebut l'esperança, una esperança que «no enganya, perquè Déu, donant-nos l'Esperit Sant, ha vessat el seu amor en els nostres cors.» (*Rm* 5,5)

Després de vint segles, Déu no deixa de cridar-nos a aquesta «gran esperança», que relativitza totes les altres esperances i decepcions. «Nosaltres necessitem tenir

esperances —més grans o més petites —, que dia a dia ens mantinguin en camí. Però sense la gran esperança, que ha de superar tota la resta, aquelles no són suficients. Aquesta gran esperança només pot ser Déu, que abraça l'univers i que ens pot proposar i donar el que nosaltres per si sols no podem arribar». [3]

És bo considerar si ens hem acostumat a la realitat d'un Déu que salva -un Déu que ve a omplir-nos de esperança-, fins al punt de no percebre de vegades en ella molt més que una idea, sense força real sobre la nostra vida. La Creu, que semblava un gran fracàs als ulls dels que esperaven a Jesús, es va convertir amb la Resurrecció en el triomf més decisiu de la història. Decisiu, perquè no es tracta d'un èxit limitat a Jesús: amb ell vencem tots. «La victòria que ha vençut el món és la nostra fe» en el Ressuscitat (1Jn 5, 4). Els deixebles d'Emaús miraven al passat amb

nostàlgia. «Nosaltres esperàvem», deien (Lc 24, 21): no sabien que Jesús caminava amb ells, que els obria un futur apassionant, a prova de qualsevol altre desengany. «Encén la teva fe. —No és una figura que va passar. No és un record que es perd en la història. Viu !: *Jesus Christus heri et hodie: ipse et in sæcula!* (...) Jesucrist ahir i avui i sempre!». [4]

Deixar-nos tocar per l'Amor de Déu

Sant Pau descrivia així l'arrel de la vida cristiana: «Estic crucificat amb Crist. Ja no sóc jo qui visc; és Crist qui viu en mi. La meva vida terrenal, la visc gràcies a la fe en el Fill de Déu, que em va estimar i es va entregar ell mateix per mi» (Ga 2, 19-20). Per a l'Apòstol, el cristianisme consisteix en primer lloc en què Crist ha mort per nosaltres, ha ressuscitat i, des del Cel, ha enviat als nostres cors el seu Esperit Sant, que ens transforma i

ens obre els ulls a una vida nova.
«Qui ha estat tocat per l'amor
comença a intuir el que seria
pròpiament "vida". Comença a intuir
què vol dir la paraula esperança». [5]
Com la samaritana, Maria
Magdalena, Nicodem, Dimas, els
deixebles d'Emmaús, Jesús ens dóna
una manera nova de mirar: de mirar-
nos a nosaltres mateixos, als altres, a
Déu. I només des d'aquesta nova
mirada que ens dóna Déu cobren
sentit l'esforç per millorar i la lluita
per imitarlo-: presos per si mateixos,
serien «afany inútil» (*Coh*, 2,11).

En morir a la Creu «per nosaltres els
homes i per la nostra salvació», [6],
Crist ens va alliberar d'una vida de
relació amb Déu centrada en
preceptes i límits negatius, i ens va
alliberar per a una vida feta d'Amor:
«us heu revestit de l'home nou, que
es va renovant a imatge del seu
creador i avança cap al ple
coneixement» (*Col* 3, 10). Es tracta,

doncs, de conèixer l'Amor de Déu i de deixar-se tocar per Ell, per reprendre —des aquesta experiència— el camí de la santedat. Trobar Déu i deixar-nos transformar per Ell és l'essencial. El prelat de l'Opus Dei ho ha recordat, poc després de la seva elecció: «Quines són les prioritats que el Senyor ens presenta en aquest moment històric del món, de l'Església i de l'Obra? La resposta és clara: en primer lloc, tenir cura amb delicadesa d'enamorats nostra unió amb Déu, partint de la contemplació de Jesucrist, rostre de la Misericòrdia del Pare. El programa de sant Josepmaria serà sempre vàlid: "Que busquis Crist: Que trobis Crist: Que estimis Crist"». [7] La unió amb Déu ens permet viure la Vida que Ell ens ofereix. Cercar el rostre de Crist, i deixar-nos mirar per Ell és un camí esplèndid per aprofundir en aquesta vida d'Amor.

Deixar-nos mirar per Crist

Jesucrist és el rostre de la Misericòrdia de Déu, perquè en Ell Déu ens parla amb un llenguatge a la nostra mida: un llenguatge d'escala humana que ve a la trobada de la set d'un amor fora de tota escala que Ell mateix ha posat en cada un de nosaltres. «I tu (...) ¿has sentit alguna vegada en tu aquesta mirada d'amor infinit que, més enllà de tots els teus pecats, limitacions i fracassos, continua fiant-se de tu i mirant la teva existència amb esperança? Ets conscient del valor que tens davant Déu que per amor t'ha donat tot? Com ens ensenya sant Pau, "la prova que Déu ens té, perquè Crist va morir per nosaltres quan encara érem pecadors" (Rm 5, 8). Però entenem de veritat la força d'aquestes paraules?». [8]

Per descobrir el rostre de Jesús és necessari recórrer el camí de l'adoració i de la contemplació: «Que dolç és estar davant d'un crucifix, o

de genolls davant del Santíssim, i simplement ser davant els seus ulls! Quant de bé ens fa deixar que Ell torni a tocar la nostra existència i ens llanci a comunicar la seva vida nova!». [9] Es tracta, com deia el Papa en una altra ocasió, de «mirar Déu, però sobretot [de] sentir-se mirat per Ell». [10] Sembla senzill: deixar-se mirar, simplement ser en la presència de Déu... però la veritat és que ens costa terriblement en un món hiperactiu i saturat d'estímuls com el nostre. Per això cal demanar a Déu el do d'entrar al seu silenci i de deixar-se mirar per Ell: convèncer-se, en definitiva, que estar en la seva presència és ja una oració meravellosa i tremendament eficaç, tot i que no traguem d'ella cap propòsit immediat . La contemplació del rostre de Crist té en si mateixa un poder transformador que no podem mesurar amb els nostres criteris humans. «Poso davant meu al Senyor sense parar; amb Ell a la meva dreta,

no vacil·lo. Per això s'alegra meu cor, es gaudeix la meva ànima, fins el meu cos reposa en l'esperança» (*Sal* 16, 8-9).

El rostre de Jesús és també la cara del Crucificat. En constatar la nostra debilitat, podríem pensar, amb una rasadora exclusivament humà, que li hem decebut: que no podem dirigir-nos a Ell, com si no hagués passat res. No obstant això, aquests inconvenients dibuixen només una caricatura de l'Amor de Déu. «Hi ha una falsa ascètica que presenta el Senyor a la Creu rabiós, rebel. Un cos retorçat que sembla amenaçar els homes: m'heu trencat, però jo llançaré sobre vosaltres els meus claus, la meva creu i les meves espines. Aquests no coneixen l'esperit de Crist. Va patir tot el que va poder —i per ser Déu, podia tant!—; però estimava més del que patia... I després de mort, va consentir que una llança obrís una altra nafra,

perquè tu i jo trobéssim refugi al costat del seu Cor amabilíssim».[11]

Que bé comprenia el nostre Pare l'Amor que irradia el rostre de Jesús! Des de la Creu, ens mira i ens diu: «Et conec perfectament. Abans de morir he pogut veure totes les teves debilitats i baixeses, totes les teves caigudes i traïcions ... i coneixent-te tan bé, tal com ets, he jutjat que val la pena donar la vida per tu». La de Crist és una mirada amorosa, afirmativa, que veu el bé que hi ha en nosaltres —el bé que som— i que Ell mateix ens va concedir al cridar-nos a la vida. Un bé digne d'Amor; més encara, digne de l'Amor més gran (cfr. *Jn* 3, 16; 15, 13).

Caminar amb Crist deixant empremta en el món

La mirada de Jesús ens ajudarà a reaccionar amb esperança davant les caigudes, les relliscades, la mediocritat. I no és simplement que

siguem bons tal com som, sinó que Déu compta amb cadascun de nosaltres per transformar el món i omplir-lo de la seva Amor. També aquesta crida està continguda en la mirada amorosa de Crist. «Em diràs, Pare, però jo sóc molt limitat, sóc pecador, què puc fer? Quan el Senyor ens crida no pensa en el que som, en el que érem, en el que hem fet o de deixat de fer. Al contrari: Ell, en aquest moment que ens crida, està mirant tot el que podríem donar, tot l'amor que som capaços de contagiar. La seva aposta sempre és al futur, al demà. Jesús et projecta a l'horitzó, mai al museu». [12]

La de Crist és la mirada de l'Amor, que afirma sempre a qui té davant i exclama: «¡És bo que existeixis !, quina meravella tenir-te aquí!». [13] Alhora, coneixent-nos perfectament, compta amb nosaltres. Descobrir aquesta doble afirmació de Déu és la millor manera de recobrar

l'esperança i de sentir-nos de nou atrets camí amunt, cap al Amor, i llançats després al món sencer.

Aquesta és, al capdavant, la nostra seguretat més ferma: Crist ha mort per mi, perquè creia que valia la pena fer-ho; Crist, que em coneix, confia en mi. Per això exclamava l'Apòstol: «Si Déu està amb nosaltres, qui tindrem en contra? El que no es va reservar el seu propi Fill, sinó que va entregar-lo per tots nosaltres, com no ens donarà tot amb ell?» (Rm 8, 31-32).

D'aquesta seguretat naixerà el nostre desig de reprendre el camí, de llançar-nos al món sencer per deixar-hi l'empremta de Crist. Sabent que moltes vegades ensopegarem, que no sempre aconseguirem realitzar el que ens proposem... però que, en definitiva, no és això el que compta. Importa, en canvi, seguir endavant, amb la mirada posada en Crist: «*expectants beatam spem*», desperts i

atents a la seva alegre esperança.

[14] Ell és qui ens salva i compta amb nosaltres per omplir el món de pau i d'alegria. «Déu ens ha creat per estar dret. Hi ha una bonica cançó que canten els alpins quan pugen a la muntanya. La cançó diu així: "En l'art de pujar, l'important no és no caure, sinó no romandre caigut"»

[15] Dempeus. Alegres. Segurs. En camí. Amb la missió d'encendre «tots els camins de la terra amb el foc de Crist» que portem al cor. [16]

Lucas Buch

[1] F. Ocáriz, *Carta pastoral*, 14-II-2017, n. 33.

[2] Papa Francesc, Audiència general, 15-II-2017.

[3] Benet XVI, enc. *Spe Salvi* (30-XI-2007), n. 31.

[4] Sant Josepmaria, *Camí*, n. 584.

[5] Benet XVI, *Spe Salvi*, n. 27.

[6] Missal Romà, Símbol de Nicea-Constantinoble.

[7] F. Ocáriz, *Carta pastoral*, 14-II-2017, n. 30 (cfr. *Camí*, n. 382).

[8] Francesc, Missatge, 15-VIII-2015.

[9] Francesc, Ex. Ap. *Evangelii Gaudium* (26-XI-2013), n. 264.

[10] S. Rubin, F. Ambrogetti, *El Papa Francisco. Conversaciones con Jorge Bergoglio*, Ediciones B, Barcelona 2013, pàg. 54.

[11] Sant Josepmaria, *Via Crucis*, estació XII, n. 3.

[12] Francesc, Vigília de pregària, 30-VII-2016.

[13] Cfr. J. Pieper, *Las Virtudes fundamentales*, Rialp, Madrid 2012, 435-444.

[14] Missal Romà, Ritu de la Comunió.

[15] Francisco, homilia, 24-IV-2016.

[16] *Camí*, n. 1.

pdf | document generat
automàticament des de <https://opusdei.org/ca/article/en-l-alegre-esperanca-de-crist/> (12/04/2025)